

Román

JEDNIČKY A NULY

Tomáš
Grombříř

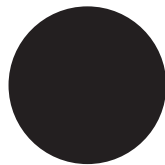
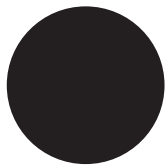
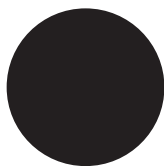
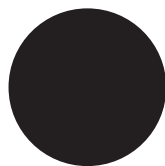
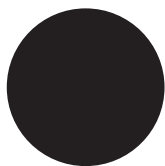
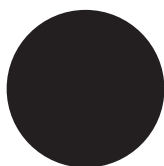
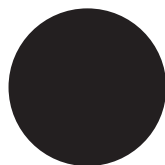
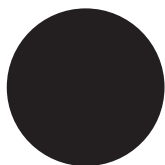
Paseka

JEDNIČKY A NULY

**Tomáš
Grombář**

JEDNIČKY A NULY

Tomáš Grombář

Paseka
Praha 2016

Autor děkuje Terezii Nekvindové a Karlu Veselému za podnětné připomínky. Zvláštní dík patří Davidu Slámovi za mimořádně pečlivé okomentování rukopisu.

Vychází s laskavou podporou
Ministerstva kultury České republiky.

Toto dílo je smyšlené a veškerá jména, postavy, místa i události jsou buď dílem autorovy fantazie, nebo jsou použity ve fiktivních situacích.

Copyright © Tomáš Grombíš, 2016

ISBN 978-80-7432-767-4 (kniha)

ISBN 978-80-7432-786-5 (epub)

ISBN 978-80-7432-788-9 (mobi)

ISBN 978-80-7432-787-2 (pdf)

I.

Adrian hledal po kapsách desetieurovou bankovku pro portýra. Ema poletovala po apartmánu mezi vázami řezaných růží.

„Na pozornost podniku je jich trochu moc,“ konstatovala, když našla kytku i v koupelně.

„Sto sedmdesát osm.“

„Vykoupil jsi celý květinářství?“

„Přesně tolik týdnů jsme se neviděli.“

Ema zkřivila čelo a pihovatý nosík se jí bojovně naostřil. „Mám to brát jako projev nešikovný romantiky, nebo plnohodnotný psychózy?“

„Neboj, tvůj oltářík doma nemám. Ale kdyby sis chtěla ještě vzít nějaké své hadříky, jsou v krabicích.“

„Za tři a půl roku asi trochu vyšly z módy.“

Ema rozevřela okno. Za Tuilerijskými zahradami vykukovala Eiffelova věž. Vzala jednu růži a vyhodila ji ven.

„Teď už to nic neznamená. Jen rozmařile drahá výzdoba. Doufám, že nemáš připravený další dryáčnický scénky.“

Panorama města se ostře rýsovalo proti jasné obloze tónované předzvěstí červánků. Adriana napadlo, jak by jeho život vypadal, kdyby se nerozešli. Pokusil se jí položit ruce kolem boků, ale Ema se mu ladnou otočkou vysmekla.

„Když kýč, tak totální.“ Zasunula iPhone do hotelové doko-
vací stanice. Pokojem inspirovaným barokní monumentalitou éry Ludvíka XIV. zazněly tóny šansonu.

„Na osmou máme dole stůl,“ pronesl Adrian ledabyle, třebaže se hotel pyšnil tříhvězdičkovou michelinskou restaurací.

Ema si prohrábla krátké zrzavé vlasy. „Dám si sprchu.“

Aniž by komentovala manželskou postel, mrštila na matraci rudý skořepinový kufr. Jako vždy ho měla zaplněný chaoticky, hromadou zmuchlaných věcí, které do něj ve spěchu házela na poslední chvíli, jen večerní šaty stihla pečlivě složit do obalu.

Zmizela v koupelně. Adrian by si nafackoval. Chová se jako pitomec. Je stejně toporný, jako když se s ní seznámil. Ostatně celý tenhle výlet je bláznivý.

Z koupelny zaslechl ševlení sprchy. Bezděky se posunul blíž. Zvuk dopadající vody, jež se o Emu tříštila, mu z paměti vyvolal křivky jejího nahého těla a penis se mu nalil krví. Od první chvíle ji nekriticky obdivoval. Nic na tom nezměnilo ani jejich pohnuté soužití. Před týdnem by ho ani nenapadlo, že bude mít Emu znovu na dosah.

Adrian seděl v kanceláři. V okně outlooku mu naskakovaly nové zprávy rychlostí, jakou se mnozí jednobuněčné organismy. Většinu z nich by dostávat nemusel, ale chtěl si udržet maximální přehled. Po zaklepání vstoupil hubený hošík s tonerem v ruce. Adrian ho posunkem nasměroval k tiskárně, ale nemohl od něj odtrhnout oči, protože v nejistém bidlu, stejně špatně oblečeném jako ostříhaném, najednou spatřil sám sebe, když před patnácti lety nastoupil.

Kluk se na něho podíval.

Adrian se usmál.

„Kudy se do toho de?“

Ten lhostejný klukův výraz Adriana vrátil zpátky na zem.

„Ve vašem věku bych si podobný dotaz nedovolil. Zkuste na to přijít sám.“

Ne, není konzervativní, ještě snad tolik nezestárnul. Možná má obstarožní model LaserJet II, ale to byly nejlepší tiskárny, které spolehlivě berou a nemuchlají papír.

Ponořil se do e-mailů. Nesvedl však udržet myšlenku. Znerózňoval ho ten kluk. Zároveň s aťákem si objednal i kávu. Kde je? Jako by ji přivolał. Dveře se pomalu otevřely, dívka se

do nich opírala loktem, přitom se snažila vybalancovat táč s kávou a vodou. Proč táč jednoduše nevezme do jedné ruky, aby měla druhou volnou? Hrozivě dupala, ale jazýček jemně vyšpulený jako soustředěná provazochodkyně na laně bez jištění. To se mu snad jen zdá. Nikdy dřív ji tu neviděl.

Mrskla tácem o stůl.

„Káva pro vás. Na shledanou.“

„Počkejte.“

Obrátila se na něj.

„Co jste mi to přinesla?“

Vyvalila pysk a zadumaně se naklonila nad hrnek.

„Kávu.“

„Tak se zkuste podívat znovu a víc zapřemýšlet.“

Mžourala do černé hladiny bez pěny.

„Je to takhle v pořádku?“

Do prdele, na kávě si zase tolik nezakládal, a klidně ji vypil i studenou, když na ni pozapomněl, ale věci se musí dělat správně. Pokud lidi nejsou schopni dodržet postup ani u maličkostí, jak se pak na ně může spolehnout?

„Rozlitý?“

„Výborně a dál?“

Chtěl slyšet cokoli, třeba jen pardon, ale holce místo odpovědi oko šilhavě ujíždělo na stranu. U tiskárny se na kolenou lopotil kluk, ale úkryt toneru dosud neobjevil. V Adrianovi vybublal vztek.

„Máte přítele, slečno?“

Zarděla se a zavrtěla hlavou.

„Vy jste kouzelná,“ vzal ji za ruku a posunul ji blíž k ajtáčkovi.

„Tady jsem vám jednoho chlapce našel.“

Vzal jejich ruce a spojil je.

„Myslím, že budete skvělý pár. Oba jste zhruba stejně talentovaní. Nepochybně si budete rozumět.“

Holce jektala brada a kluk koukal do země.

„Tak se před sebou nestyděte. Představte se...“

Kluk zamumlal jméno.

„A jméno ctěné slečny?“

Zřejmě už vyčerpala limit vět pro dnešní den.

„To máte jedno. Hlavně teď odkráčejte a žijte spolu šťastně až do smrti, jen ne mně na očích.“

Kluk se snažil holku za ruku vytáhnout z kanceláře, ale ona tupě stála, jako by ji někdo na dálku vypnul.

„Ven!“ zvedl hlas Adrian. Hrudí mu projelo nesnesitelné bodnutí, až se zkroutil. Řval by bolestí, ale mohl jen přidušeně chrčct. Dokulhal malými krůčky ke stolu, kde se úlevně opřel. Ataka mírně polevovala, ale věděl, že ještě přijdou tři čtyři další vlny křečí, které už nebudou tak bolestivé, a pak odezní úplně.

Když se mu to stalo poprvé, byl přesvědčený, že dostal infarkt. Sanitka ho odvezla do nemocnice, kde mu udělali kompletní screening, který nezaznamenal nic zvláštního. Dali mu jednoduchou radu, aby se vyhýbal stresu a víc odpočíval.

„Pánové,“ pochodoval Kamil před projekčním plátnem, „pokořili jsme s předstihem další milník. Databáze pokrývá třicet procent populace USA i Česka.“ Předpokládal větší uznání, proto si začal sám tleskat jako principál potulného kabaretu, jemuž zběhli i poslední kumštýři.

„Jsme připraveni FaceYouKnow spustit!“

Adrian se k potlesku přidal, aby povzbudil ostatní. Únava byla znát. Kamil sice po technické stránce předváděl divy, ale už měsíce bez výraznějšího pokroku řešili právní obsah věci. Adrian věřil, že skulinu najdou. Musí. Byl to jejich nejúžasnější projekt.

Aktivity jeho impéria mají dopad na tolik aspektů života: vyvíjí software, který lidé používají při práci, nebo jim hlídá a měří produktivitu každé minuty, pak jim servíruje zábavu, aby zapomněli na nudnou práci, a posléze jim nenápadně vnu-

tí nepotřebný krám, když útočí na jejich utrmácené podvědomí a iracionální touhu po odlišení se ve světě tak dokonale unifikovaném. Ale nic z toho není tak úchvatné a jedinečné jako FaceYouKnow. Stačí mobilem vyfotit neznámý obličej a aplikace zobrazí jméno včetně strukturovaného výpisu doplňujících osobních informací.

Softwarová část byla poměrně banální: obličej se podle mřížky rozloží na základní elementy, jež se pak porovnávají s obdobnými prvky v referenční databázi. Tu plnili z veřejných fotografických úložišť, z blogů, ale především z Facebooku, kdy zneužívali své dominantní postavení producenta populárních her. Stačilo projet seznam přátel a data, skrytě přibalená k herním paketům, odlífovat do centrály. Do karet jim hrála i finanční krize. Nezkušení absolventi, kteří před pár měsíci vznášeli nehorázné platové požadavky, byli najednou ochotni vykonávat monotónní a stereotypní kontrolu sesbíraných údajů za zlomek někdejších nároků, jen aby získali praxi do životopisů.

„Telefon potřeboval devadesát let, aby dosáhl hranice sto padesáti milionů uživatelů. Televizi stačilo necelých čtyřicet let, mobilnímu telefonu už jen čtrnáct. Facebook to zvládl za pět let. Kolik času budeme potřebovat my? Chcete se vsadit?“ deklamoval Kamil, šéf projektu.

Pohledy šesti špičkových manažerů se obrátily k tandemu právníků, kteří nesouhlasně vrtěli hlavami. Stejně jako ostatní uznávali, že FaceYouKnow znamená milník v mezilidských vztazích, a z jejich pohledu navíc i v justici. Mohou očekávat sérii žalob, od porušování ochrany osobních údajů až po prakticky libovolné rozšíření zodpovědnosti, bude-li aplikace zneužita při trestné činnosti.

„Řekové jsou v dluzích, zbavují se ostrovů. Mohli bychom tam zřídit něco jako autonomní území a vybudovat serverovou základnu. Nicméně to nijak neeliminuje hrozby žalob,“ poznamenal jeden z právníků.

„Také jsme našli vysloužilou ropnou plošinu v Severním moři. Chtějí za ni dva miliony eur,“ doplnil druhý.

„To nám šíleně zvedá náklady! Přece jsme se dohodli, že servery budou v Africe nebo v jiný prdeli mimo dosah mezinárodní jurisdikce,“ rozohnil se Kamil.

„Je to riziko. Potřebujeme nad servery větší kontrolu. Ropná plošina se zatím jeví jako optimální varianta.“

„To snad radši ten ostrov. V Severním moři není zrovna příjemný koupání,“ pokusil se kdosi o vtip. Nikdo se ale nezasměl.

Adrianovi na mobilu zablikala notifikace, čekala ho další schůzka. Krátce zavřel oči. Musí vynést verdikt, aby se příští týden měli o čem bavit. Jeho den byl rozporcovaný na stále hustší, různě dlouhé a tematicky zcela odlišné fragmenty. Samy o sobě nedávaly žádný smysl, nenavazovaly, nebo si dokonce odporovaly, každý moment vyžadoval přepnutí do jiných souvislostí. Delší soustředění mu působilo námahu, jeho mysl už po chvíli odskakovala jinam.

Právníci na sebe krátce pohlédli. „Je tu ještě jedna alternativa. Mohli bychom to prodat Číňanům, včetně know-how i referenční databáze. Skočí po tom.“

Kamil k nim zvedl prostředník: „To jste se posrali, ne?! Už vám z toho koxu jebe?!“

„Klid,“ požádal Adrian. Žádný jiný projekt mu neodsával tolik energie a peněz.

„Tímhle přepisujeme dějiny!“ bušil Kamil pěstí do stolu.

„Zkuste srazit cenu plošiny a taky chci vidět nabídky ostrovů. Připravte ekonomické porovnání obou variant s výhledem na pět let.“

„Dík!“ vyjekl Kamil předčasně, protože Adrian ještě neskončil.

„Zároveň se spojte s Číňany a vstupte do jednání o ceně.“

Venku už na Adriana čekal taxík. Během přesunu z I. P. Pavlova do centra zavolal Heleně, personální manažerce celého holdingu, která ho už dvakrát sháněla.

„Sakra, Adriane, co to jako mělo bejt? Ta holka ti jen přinesla kafe.“

„Na to, že sedíš v jiné budově, se zkazky šíří neuvěřitelně rychle.“

„Uvědomuješ si, co jsi udělal? Má z tebe trauma. I kdyby byla zdravá, tak tohle jednání si přece nemůžeš dovolit.“

„A ona není zdravá?“

„Seš slepej!? Je mentálně retardovaná.“

„Do prdele, proč máme retardované asistentky?“

„Jsou tady kvůli daňovejším úlevám v rámci programu začleňování znevýhodněnejch osob. Ta holka s tebou nikdy neměla přijít do styku. Někdo jí na chodbě podal kafe a ona byla hrdá, že tě v tom labyrintu našla.“

„Omlouvám se.“

„Jí se jdi omluvit. A fakt se vzpamatuj, chováš se jako namyšlenej parchant!“

Věděl, že Helena má pravdu. Jako vždy. I ve výborném rozpoložení se musel hodně soustředit, aby chápal dvojznačnost nonverbální komunikace a řeč emocí. Dobrá, zítra ráno už opravdu vezme kolo a pojedje na celodenní vyjížďku. A na e-mail se podívá nejdřív až během oběda.

Auto zastavilo v Rytířské. Historickou budovu v ulici Na Příkopě získali od města za pakatel výměnou za pozemky nutné k dostavbě metra, obchod přesně zapadal do mentality zakladatelů holdingu.

„Promiň, ale vážně jsem se nemohl utrhnout dřív. Co se děje?“ pozdravil Adrian.

Prokop, jeden ze tří majitelů-partnerů KPR Investu, se zdál dobře naladěný. „Jak postupujete?“

Adrian mu stručně reprodukoval skončenou poradou. Když v roce 1998 do firmy nastoupil, Prokop tvrdil, že internet zů-

stane technickou pomůckou pro omezený okruh uživatelů. Jakmile se Adrianovy online projekty staly výstavní skříní KPR, začal se o dění podrobně zajímat – přibližně chápal možnosti i rizika internetu, přesto ho každý pokrok nesmírně udivoval. Tentokrát s Adrianem naštěstí nehodlal diskutovat, jen si report zamyšleně vyposlechl.

„Adriane, máme před účetní závěrkou. Ideální příležitost udělat velká rozhodnutí. Chci, aby ses stal partnerem. Hned v pondělí to přednesu Kociánovi a Rabákovi.“

Stejně jako ostatní velké události, i tahle přišla najednou a bez ohlášení. Hodnota jeho investičního portfolia fantasticky narostla, proto ho tu a tam napadlo, že by ho měli přijmout mezi sebe, avšak víc než společné podnikání spojoval partnery firmy způsob, jakým po revoluci vydělali velké peníze.

„A co Rabák? Pochybuju, že bude souhlasit,“ vydoloval ze sebe Adrian.

„Čekal jsem jinou reakci.“

„Jsem nadšený a vážím si toho. Jen mám určité pochybnosti, že to projde.“

„Nemá smysl si nic nalhávat. Kocián je vážně nemocný. Rabák se topí v dlužích. Firma prochází složitým obdobím a je na čase do nejužšího vedení přizvat mladou krev. Od tebe chci jen slyšet jasné rozhodnutí.“

„Ano, samozřejmě. Děkuju.“

Probrali pár dalších provozních záležitostí, na které se přes týden nedostalo, ale Adrian rozrušením tápal, nevybavovala se mu jindy samozřejmá fakta.

„Mám tě někam hodit?“ zeptal se Prokop, když si začal balit věci. Adrian odmítl a vypoácel se ven.

Na Příkopě ho spolkla netečná lhostejnost proudu turistů, která zvolna zchladila jeho triumfální mravenčení. Ještě před dovršením pětaticeti dosáhne v KPR kariérního maxima. Mohl by zavolat mámě, aby se o radost podělil, ale nejspíš by

nepochopila, co to obnáší, jen by drmolila, ať na sebe dává pozor a nehoní se.

Došel k úpatí Václavského náměstí, když z metra přímo proti němu vyběhla Ema. Spatřili se zároveň. Emě vyplašeně zacukalo v obličejí, jako by snad nejráději utekla, ale už bylo pozdě.

„Ahoj,“ pozdravil zcela neinvenčně Adrian, nic dalšího ho nenapadlo. Tři a půl roku spolu pracovali a žili, pak najednou střih. Měl dojem, že ji zahlédl loni na večírku na Hradě. Plížíl se mezi hosty, jako pomatený stopoval povědomou postavu, aby pak s úlevou, ale zároveň i se zklamáním zjistil, že se spletl.

„Jak se máš?“ chtěl se usmát, ale nepovedlo se mu to.

„Gratuluju,“ poplácala ho Ema.

„Proč? K čemu?“

„Instagram, Groupon... Dobrá trefa. A spousta dalších věcí.“

„Pořád nám koukáš pod prsty?“

„Víc než kdy jindy.“

„Pojď, koupím ti největší diamant z Pařížský. Jako kdysi...“

„To je vážně lákavý, ale spěchám na zkoušky do Celetný, už tak jdu pozdě.“

„Děláš si doktorát?“

„Ne, já zkouším...“

„V pátek večer?“

„Nějakej pár, co jede přes prázdniny makat do Anglie.“

„Pořád v poklusu.“

Pokrčila rameny. „Já to asi jinak neumím... Ráda jsem tě viděla. Vážně už musím.“

Mávla mu a vstartovala k filozofické fakultě. Adrian sledoval její vlnící se boky, čekal, zda se ohlédne. Vypadá pořád skvěle. Výskyt inteligence je stejně řídký jako výskyt krásy, natož když se potkají v jednom těle.

Vrátil láhev zpět do vinotéky a sáhl do spodního patra, kde uchovával prémiové kousky na takzvaně zvláštní příležitosti. Držel Château Haut Brion, 1er Cru Classé, ročník 2007. Mlhavě si vybavil, že stojí zhruba deset tisíc.

Na terase s výhledem na Pražský hrad – ostatně kvůli němu byt koupil – na něj zostřeně dolehly stopy po Emě. To ona vybrala sedací soupravu, ona domluvila zahradního architekta, aby zelení osvěžil chladnou atmosféru betonu a dlažby, ona nechala nainstalovat dodatečné osvětlení. Gril vybral sám, trochu zbytečně, použili ho snad dvakrát.

Nemohl si pomoci, zalistoval v tabletu společnými fotkami, třebaže věděl, že to v něm vyvolá nepříjemné vzpomínky. Raději si rychle otevřel kalendář, jen zřídka navštěvoval jiné akce než ty, které bezprostředně souvisely s prací, přesto mu asistentka všechna pozvání vytrvale zaznamenávala. Jeden z jeho zaměstnanců zapíjel narození syna, na Vyšehradě pod širým nebem mělo premiéru divadelní představení, které KPR Invest z bůhvíjakých pohnutek sponzoroval.

Obrátil do sebe skleničku, popadl deku, další láhev a sestoupil do Riegrových sadů. Pod korunami kaštanů se choulilo červnové dusno. Kolem pivní zahrádky obsazené do posledního místa přišel k vyhlídkové loučce.

Usadil se nedaleko dvojice brunetek, které upíjely laciné bílé z vietnamské večerky. Jedna cosi překotně, ale procítěně vysvětlovala, v její mimice se bleskově střídaly kontrastní emoce. Ani nepostřehly, že si je Adrian vyfotil. Během pár vteřin mu aplikace zobrazila informace. Obě studovaly Vysokou školu ekonomickou, takže zřejmě spolužačky. Přečetl si několik jejich statusů a prohlédl si, co je na Facebooku zajímavá.

Na základě členství ve skupinách, udělených lajků a dalších faktorů se pokoušeli vytvořit model, který by poskytl základní psychologickou charakteristiku vyfoceního člověka, ale tahle funkce byla v plenkách, proto výsledku nevěnoval příliš po-

zornosti. Raději si pustil video z YouTube, na němž systém jednu z dívek rozpoznal: na záznamu z bujarého večírku jí proud vody smáčel hrudník a ona vyzývavě pohupovala prsy do ducavého rytmu.

Adrian už o nich věděl dost, aby mu to usnadnilo seznámení i následnou konverzaci.

„Ahoj, jsem na tu láhev sám a vy už, koukám, máte dopito. Bude mi potěšením se s vámi rozdělit,“ odříkával věty s patřičnou dávkou pitvořivého úsměvu, aby nabídku odlehčil.

Brunetky po sobě tázavě pokukovaly, jako by chtěly svolení jedna od druhé, ale to nebylo třeba, Adrian už seděl vedle nich, v prstech vývrtku.

„Nevidíš, že se bavíme?“ vyštěkla miss mokré tričko.

„Když si nebudeme sympatický, tak zmizím stejně rychle, jako jsem přišel.“ Stoupající hladinka v krvi ho činila imunním vůči mělkosti otázek i odpovědí.

„Tak to, prosím, udělej rovnou.“

„Aspoň jednu sklenku?“ ukazoval jim bílé chablais.

Holky se zvedly, sbalily si věci a posunuly se stranou. Nechaly v trávě cigarety, a než se pro ně vrátily, jednu si vyklepl.

Kdysi byl velmi aktivním přispěvatelem na fóru nornik.net, který sdružuje různorodou komunitu mužů ochotných za sex platit. Klasický bordel, kam se dá zajít přímo z ulice, navštívil, co by na prstech ruky spočítal. Priváty, jež preferoval, předpokládají elementární inteligenci, protože se jedná o svého druhu podnikání, které je třeba udržovat v chodu – pravda, naštěstí s nulovým papírováním a bez účetnictví, jako účetní by se holky mohly živit jinde.

Norník poskytoval dokonalý přehled o aktuální situaci na trhu: jestli fotky z inzerátů věkem, vizáží i proporcemi odpovídají ženám, které nakonec otevrou dveře, zda jsou vstřícné a ochotné měnit polohy, jak moc přehrávají nebo zda používají nejlevnější páchnoucí lubrikant. Nadšenecká komunita, tak jako v jiných oborech, pomáhala zlepšovat úroveň služeb, pro-

tože kurvičky bedlivě sledovaly, co se o nich píše. Čím víc však Adrian vydělával, tím méně uspokojení mu návštěvy privatů přinášely. Reálná cena přepočtena na jeho kupní sílu padala tak strmě dolů, až mu kopulace přišla nemravná.

V kapse mu zazvonil telefon. Neznámá čísla nebral, tak jen vyzvánění ztišil. Vzápětí přišla ze stejného čísla esemeska: *Tady Ema, zavolej.*

Několikrát se zhluboka nadechl, ale obvyklé cvičení na zklidnění příliš nepomohlo.

„Ahoj,“ pozdravil Emu.

„Hele, chápu, že je to divný. Příští víkend mám po několika měsících volnej. Chtěla bych jet do Paříže a nemám s kým. Nepřidáš se?“

„No, já nevím...“

„Promiň. Zapomeň na to...“

„Počkej... Já to neodmítám. Jen teď u sebe nemám diář. Zavolám ti za moment, ok?“

Adrian zavěsil, aby získal čas. Tři a půl roku až do dneška s ní nepromluvil, a najednou spolu mají strávit víkend?

Spustil prohlížeč, do Googlu nařukal: *hotel romantic paris* a procházel odkazy. „*Hotelový palác Le Meurice se nachází v centru Paříže a nabízí restauraci oceněnou 3 hvězdičkami Michelin,*“ četl Adrian popisek. „*Restaurace připravuje gurmánské pokrmy francouzské kuchyně a jídla jsou podávána v impozantním sále zařízeném ve stylu zámku ve Versailles.*“

Zkontroloval hodnocení hotelu na tripadvisor.com, kde recenze hostů reklamní jazyk jednoznačně potvrzovaly. Vytočil číslo hotelu, aby ověřil dostupnost michelinské restaurace pro ubytované, respektive rovnou její volné kapacity na příští pátek. Recepční vzdálený tisíc kilometrů ho ubezpečil, že stůl dostane, rovnou mu nabídl rezervaci na páteční osmou, pokud zároveň učiní i rezervaci pokoje.

Adrian s Emou byli ve Versailles už dávno, ale shodli se, že interiér restaurace je od sídla královského dvora skoro k nerozeznání. Jen ze zvědavosti se začeti do jídelního lístku, už předem se rozhodli pro degustační menu. Číšník s úklonou přijal objednávku a místo něj obratem přispěchal sommelier, aby jim naplnil sklenice. Adrian zvolil dražší variantu menu za 440 eur s víny, jež se mají s pokrmy ideálně snoubit.

Konečně měli trochu času pro sebe. Sešli se sice už na letišti, Ema ho přivítala polibkem a ihned rozproudila nenucenou, i když banální konverzaci, která je hladce přenesla přes check-in. Jen co prošli kontrolou, ztratila se mezi duty free obchody.

Adrian se u gejtu posadil stranou s notebookem Apple Air na kolenou, jehož obrazovku hyzdila příčná prasklina s rozteklým pigmentem krystalů. Po obědě mu nešťastně upadl na dlažbu a kurýr s novým strojem se zpozdil, těsně se v centrále minuli. Stále šoupal okny, aby obsah vůbec přečetl. Nabídka partnerství zatím nenabyla konkrétních obrysů. Tahal z Prokopa, jaké byly reakce ostatních majitelů, ale ten ho krotil: „Klid, jednáme o tom.“ Počítač byl téměř nepoužitelný, proto ho zaklapl a raději se rozhlížel po odletové hale. Dnešní dvacetiletí, napadlo ho, poznali víc technologických převratů než jejich prarodiče za celý život. Princip změny zcela přirozeně začlenili do svých osobností, schopnost adaptace je přímo generační vizitkou: každoročně vyhlížejí nové verze oblíbených výrobků, jsou připraveni nahradit původní model, jako by s genezí modelových řad ztotožňovali i svůj osobní růst.

Není potřeba se nic naučit, dokázat, splnit – kdo vlastní poslední model, patří v jistém smyslu k elitě. Jak se asi vyrovnají s faktem, že sami budou jednou jako vysloužilý model nahrazení? Smrt ale dostává jiný rozměr: vše, co nafotí, olajkují, okomentují, tu po nich zůstane latentně přítomno. Dala by se vytvořit aplikace, která decentně v pozadí monitoruje činnost uživatele, heuristickou analýzou se od něj učí zvyky a po jeho smrti bude pokračovat v lajkování a komentování přesně

v jeho stylu. Adrian sáhl do kapsy pro telefon, aby si udělal poznámku.

Z reproduktorů uslyšel své a Emino jméno, poslední výzvu. Ostatní pasažéry už nasál nástupní tubus. Nával podezřívavosti mu vnukl myšlenku, že si z něj Ema vystřelila, nechá ho odletět samotného a pobaveně mu zavolá, až vystoupí v Paříži: „A cos jako čekal?“

Letušky zavíraly gejt, v tom ji spatřil beze spěchu přicházet, uculovala se, v ruce dvě průsvitné tašky s nákupy. Místo omluvy se k němu přitáhla s nakloněnou šíjí: „Voní ti?“

Nový parfém si vzala i na večeri.

„Nic o tobě nevím...“, spustil Adrian po přípitku.

„Přece jsme se rozešli, nemáš důvod to vědět. Nebo selhala vaše CIA?“

Adrian si zkroušeně povzdechl, byl vůči podobným narážkám bezbranný. Zakladatelé KPR Investu přetáhli pár vysoce postavených policistů, oficiálně měli na starost bezpečnost, plat ale dostávali především proto, že znali policejní praktiky a aktivní členy sboru, díky čemuž dokázali opatřit pozoruhodné informace.

„Nechytej mě za slovo. Minimálně předpokládám, že jsi stále svobodná a bezdětná.“

„Trochu jsem odpočívala, cestovala...“

„Když tohle řekne chlap, tak to skoro vždycky znamená, že si byl zapíchat v Thajsku.“

„Snažíš se bejt vtípnej, nebo mluvíš z vlastní zkušenosti?“

„Další otázku, prosím.“

„A kam myslíš, že si jezděj povyrazit ženský?“

„Pobřeží slonoviny, Zimbabwe...? Něco jsem zaslechl i o Jamajce...“

„Chápu, že tě vzrušuje exotika, ale černý kluci maj pižmo jako masox. Mně to vadí.“

„Opravdu netuším, kde jste našly svůj ráj.“

„Tel Aviv.“

„Nevšiml jsem si, že by to cestovky inzerovaly.“

„Spíš máš málo kámošů mezi gayi.“

„Nikdo nepovažoval za nutné se mi svěřit.“

„Starý Židovky jsou na dcery jako psi, chlapi maj málo příležitostí a jsou neuvěřitelně nadržený. Stačí se na někoho v baru podívat, a už to jede. Jsou vzdělaný, kultivovaný, a dlouho vydržeje.“

Naservírovali jim první chod: krevety a mořského ježka.

„Hm... Vypadá to dobře...“ zahleděla se Ema do talíře.

„Dost mě zaskočilo, když jsi jen tak odešla.“

Ema se zamračila.

„Musela jsi vědět, že se na to zeptám...“

„Půl roku jsem tvrdla v sanatoriu. Dali mi do rukou hrábě a celej den jsem se motala po zahradě. Dali mi lžici, jedla jsem. Jinak jsem seděla a koukala před sebe. Nesvedla jsem ani číst... Nic... Občasné světlé chvíle byly ze všeho nejhorší, jako vycházka z doživotního kriminálu. Myslela jsem, že se to nikdy nezlepší a zůstanu duševním mrzákem.“

Adriana její vyprávění bolelo, jako by to sám prožil. „To mě mrzí.“

„Vzpomínám si... Byla jsem třetí den v Londýně a tys mi volal, jestli pudem na večeři. Tři dny jsi nepostřeh, že nejsem doma.“

„Já se alespoň snažil vymýšlet společný program...“

„Tři dny! To neokecáš,“ vyjekla Ema. Několik hostů se po nich káravě ohlédlo. „Tehdy jsem si uvědomila, že nejsme pár, ale obchodní partneři.“

„Já tě přece do ničeho nenutil, sama sis hledala práci. Nebyla jsi k zastavení.“

„Vedle tebe si každé připadá jako lenoch. Když nemáš tak přesnej úsudek, musíš víc dřít.“

Zarazilo ho, že to říká zrovna ona. Vždy její inteligenci obdivoval.

„A teď jsi spokojená?“

„Dělám PR a školení pro neziskovky, přednáším na univerzitě... To prostředí je frustrující v jinech ohledech. Na jedny straně spousta pijavic, co na systému grantů a dotací parazitují, aniž by chtěly cokoli produkovat, na druhý straně diletan-ti, co maj srdíčko, ale nulový schopnosti. Nicméně všude se nakonec najde pár zajímavých lidí...“

Ema mávla rukou a prohlédla si druhý chod, chřest v těstíč-ku. „Radši mi řekni, co je novýho u tebe.“

„Prokop mi nabídl, abych se stal partnerem.“

„No, to je skvělý, gratuluju. Nejmladší český miliardář?“

„To mi zase přijde dojmavých dopisů od všech, co mají po-cit, že bych se měl rozdělit.“

„Spíš mě překvapuje, že ještě nežiješ v Silicon Valley.“

„Mám tady povinnosti.“

„To by mě zajímalo... Měla jsem za to, že core byznys se v podstatě přesunul do Ameriky.“

Adrian zvažoval, jestli jí může říct o projektu FaceYou-Know.

Ema z jeho výrazu vytušila: „To bude něco velkého.“

Otřel si ústa a vyfotil Emu svým mobilem.

„Co to děláš?“

Mnohokrát přemáhal pokušení prohnat její obličej systé-mem, ale pokaždé zbaběle rezignoval, aby se nedozvěděl něco, co by ho dodatečně ranilo. Položil telefon před ni. Apli-kace zaneprázdněně nahrávala data, k její fotce se začaly sklá-dat informace, jméno, věk, vzdělání, profese, nejpoblárnější statusy, které zveřejnila na Facebooku a Twitteru. Ema si mlč-ky četla svůj portrét.

„Kvůli utajení probíhá vývoj FaceYouKnow převážně v Če-chách. Asi ti nemusím zdůrazňovat, že o tom nesmíš nikde mluvit.“

„To teda zírám...“

Ema obrátila čočku fotoaparátu proti Adrianovi.

„Na mě to nefunguje...“

„A můžu se taky nechat vymazat?“

„Myslíš ze známosti, nebo obecně?“

„Ze známosti chci smazat okamžitě! A jinak to nepůjde?“

„Ve stejné době, kdy vznikal YouTube, Google prosazoval svou platformu Google Video. Řekla by sis, že výsledek je předem jasný, že parta kluků bez peněz nemá proti Googlu šanci. Jak je možné, že YouTube zvítězil na celé čáře?“

Číšník u nich zaparkoval servírovací stůl s masivním prkénkem, na něm hrouda cukru. Několika údery sekáčku ji rozbil a z homole vypadl zelený svitek. Podle recenzí adorujících místní specialitu to měla být v řasách zabalená husí játra.

„Google od počátku lpěl na legalitě videí, uplatňoval presumpci viny, videa kontroloval a každé podezřelé ihned mazal. YouTube se naopak zřekl zodpovědnosti za obsah uživatelů a mazal až na základě žádosti majitelů práv. Zatímco v archivu Googlu bylo kulový, YouTube úspěšně bobtnal.“

„Ale tady napadáš osobnostní práva. Ani nemám odvahu se ptát, kde všude berete data.“

„Autorská práva, třeba v případě hudby, taky vypadala nedotknutelně. A kde jsou dnes hudební vydavatelství? Chci jen říct, že když máš dostatečnou sílu, můžeš změnit paradigma.“

„Vylámete si zuby...“

„Několik zásadních technologií, které tohle umožnily stvořit, jsi k nám přivedla ještě ty.“

„Ale vy jste to použili v podobě, která... Já pro to ani nemám slov... Tohle je sociální pirátství...“

„Nedělej ukvapené závěry.“

„Nikdy jsem nepochopila, kde jsou tvé hranice. Neviděla jsem, že by ses něčeho štítil.“

Poznámka se Adriana dotkla. „Možná jsi jen nebyla u všech jednání.“

„To nebyla, ale zase jsem věděla, co se o tobě šušká.“

„Aspoň se mi skládá obraz, s jakým jsi mě opustila a co jsi ve mně viděla.“

Adrian do sebe obrátil celý obsah skleničky. Sommelier, který mu právě dolil, dotčeně pozvedl obočí.

„Byla jsem nedávno na konferenci. Jeden příspěvek se věnoval závislosti na sociálních a mobilních hrách. Jako příklady figurovaly vaše výtvary. Taky těm ubožákům, co hrám propadnou, říkáte velryby?“

Adrian se nelibě ošil.

„Tak to měl celkem dobrý informace včetně vaší terminologie... Tvrdil, že příjmy generují dvě procenta závislejších hráčů, velryby, kterých stačí pár lapit a vysát jim účty.“

„Zavádíme opatření proti rizikovému chování.“

„Jako že se jich po dvanáctihodinovém hraní v tahu zeptáte, jestli opravdu chtějí pokračovat?“

„Interval je šest hodin a od jednoho hráče nepřijmeme víc než tisíc dolarů za měsíc.“

„Aspoň nelži. Tisíc dolarů z jednoho účtu! Takže maj tři čtyři různé kreditky. V čem se to podle tebe liší od videoloterijních automatů?“

„Na základě marginálního patologického chování odvozuješ obecné teorie, což zavání akademickou samolibostí humanitních věd.“

„No tak, Adriane, přiznej si to. Lidi se lehkovážně bavěj novejma věcmá, ale mnohem pomalejc za ně přijímaj zodpovědnost a stejně pomalu chápou následky. Na tomhle rozdílu jsou většinou postavený obchodní modely všech tvech produktů.“

„V rámci tvého životopisu musí obrát k technopesimismu působit dost atraktivně.“

„FaceYouKnow je už ale fakt přes čáru. Zatím jste od lidí potřebovali participaci, aby se mlejnek na prachy rozběhl. Teď jste je proměnili v ryzí komoditu, prostě stačí, že jsou, existují, a samotný bytí dokážete zpeněžit.“

„Bude to zdarma.“

„Nic není zdarma, a sám to dobře víš. Prozrad' mi jedinej smysluplnej důvod, k čemu to může být dobrý.“

Hranolek kambaly přelitý bílou omáčkou Adrianovi stydl na talíři. Nezdálo se mu vhodné popisovat, jak úspěšně využívá aplikaci při seznamování. „Zlepšení vztahů mezi lidmi. Může ti to pomoci zorientovat se, dozvědět se něco o člověku... Další využití se ukáže při praktickém nasazení.“

„Viděls to dneska venku? Lidi hleděj víc do mobilů a tableťů než na Paříž kolem sebe. Vybavili se aplikacema, který jim měly město zpřístupnit a pootevřít, ale místo toho je od města odclonily, protože sledujou displeje. Mohli zůstat doma a projet si ulice na Street View. Kdyby se zeptali místních, dozvěděj se o zemi víc než z průvodce.“

„Kritizuješ z pozice, jak to bylo kdysi, ale tyhle věci se přirozeně začleňují do společnosti. Za pár let budeme mít všichni brýle s dodatečnou vrstvou informací a pak implantované čipy. To je nevyhnutelný pokrok.“

„Takže máš na všechno jen odevzdaně kejtat a děkovat technobohům, co ti zase seslali? A kdo nesouhlasí, je staromilec nebo co? Tomuhle se říká kritický myšlení a já ho u studentů zoufale nevidím.“

„Protože jsou na vysokých školách lidi, kteří tam nepatří. Taky u nás vidím, kdo všechno získal diplom.“

„Studenti seděj na přednáškách a maj zapnutý chaty, sledujou, jestli jim někdo nenapsal, jestli jim něco neuniklo na fejsku a kolik dostali lajkýsků na poslední status. Nejsou schopní se soustředit. Pořád na příjmu, pořád čekáš na něco zvenčí, na co můžeš reagovat. Nikdy nejseš sám. Teprve o samotě, v klidu, myslíš sám za sebe. Ten neutuchající nápor a příval informací destabilizuje osobnost. A tahle vaše debilní aplikace i intimitu.“

Ema zuřivě shodila ubrousek z kolenou, a než ji mohl Adrian uchlácolit, opustila restauraci. Dušené jehněčí dojídal sám. Dezert odmítl stejně jako dolití další sklenky.

V pokoji ji nenašel. Zkusil jí zavolat, telefon dlouze vyzváněl, ale nebrala to. Objednal si dvě láhve vína. Přitáhl si křeslo k oknu, kde se u kulisy pařížského panoramatu propil k spánku. Večer se nakonec nelišil od těch, které tráví sám v Praze, jen pil mnohem rychleji, aby utlumil šířavou předtuchu, že Emu už podruhé ztratil.

Ema vklouzla do pokoje, až když se slunce opíralo do tlustých závěsů. Adrian se natáhl pro mobil, bylo půl osmé. Stíny kolem očí se jí lehce rozpíjely, nejspíš noc protančila. Mlčky se prohrabávala kufrem, aby našla odličovač.

„Jaká byla party?“

„Docela to ušlo.“

Zavřela se do koupelny. Adrian uvažoval, zda je pořád nastvaná, nebo jen opilá a unavená. Po pár minutách se s mokrým obličejem skulila do postele.

„Škoda, rád bych šel s tebou.“

Pohládl ji, ale ona se ještě víc odtáhla ke kraji postele.

„Netušila jsem, že si budeme tak vzdálený. Ty ses vlastně moc nezměnil, jen v tobě to pořád stejný prostředí akcentovalo vlastnosti, který mi už asi vaděj.“

„Nechápu, proč jsi mě sem vlastně vytáhla. Večeři jsme si mohli dát i v Praze...“

Během pár chvil usnula, anebo spánek předstírala, protože už Adrianovi neodpověděla. Byla tak blízko a zároveň tak daleko. Vzpomněl si na první společnou noc. Samým štěstím nedokázal usnout, nemohl se jí nabažit, zjihle jí několikrát přepočítal všechny pihy na obličejí. Bylo jich sto dvacet osm – nebo taky sedm bitů, přesně tolik měla standardní ASCII tabulka, tady seznam znaků, které používaly a zobrazovaly první osobní počítače.

Uměl si představit, co bude následovat, až se pozdě odpoledne vzbudí: v panice, že prošvihla otevírací dobu oblíbených butiků, na sebe nahází, co jí přijde pod ruku a ztřeštěně se požene do čtvrti Faubourg Saint-Honoré, kde bude prodavač-

ky vytírající podlahu přesvědčovat, aby ji nechaly vyzkoušet alespoň pár kousků. Cítil se tu navíc.

Večer si neměl důvod vybalit, tak jen popadl zamčený kufr a tiše pokoj opustil. Během snídane si přebukoval letenku, a protože netrval na první třídě, nabídli mu let ve dvě odpoledne. Zaplatil v recepci pokoj, spíš z konverzačních důvodů nadhodil, že musí nenadále odcestovat, jeho partnerka však zůstává. Pomalou procházkou se vydal k Eiffelově věži, pak už byl čas nechat se odvézt na letiště.

„Počkejte na mě,“ požádal taxikáře Na Příkopě. Vydal se k centrále, kam mu doručili nový notebook. Ten prasklý displej už ho vytácel k nepříčetnosti. Letadlo nabralo tři hodiny zpoždění, tak se pokoušel pracovat, ale jen ho rozbolela hlava.

Popadl z přihrádky bílou krabici s Apple Air. Na odchodu si povšiml, že zpod dveří kanceláře Rabáka, jednoho ze spolumajitelů KPR Investu, prosvítá světlo. Vzájemná setkání nevyhledávali, ale teď by si mohli v klidu promluvit o nabídce partnerství, kterou nadnesl Prokop.

Adrian zaklepal a vstoupil. Rabák podrážděně odkládal telefon, v puse cigaretu, při ruce láhev.

„Neruším?“

„Jdi do prdele,“ odsekl Rabák. Někdy mluvil rychleji, než myslel, ale díky přirozené autoritě mohl své přešlapy snadno označit za spontánní bezprostřednost a protivníci mu to možná i věřili. Bezskrupulózní chování si vyložili jako demaskovanou upřímnost a nabyli dojmu, že jednají s prostým člověkem. Opak byl pravdou.

„Hele, partnerství byl Prokopův nápad. Nijak jsem o to neusiloval. Dozvěděl jsem se to teprve před týdnem.“

„Kolik ti bylo v devadesátém roce?“

„Jedenáct.“

„To jsme s Prokopem a Kociánem makali čtrnáct hodin denně, aby se firma někam posunula. Tys tady nepotil krev, přišel

jsi do luxusního kanclu k hotovému. Nikdy, opakuju nikdy, by mě tehdy nenapadlo, že mě může vyšachovat nějaký cu-cák.“

„Ale já tě nevyšachoval. Na tvé pozici se nic nemění.“

„Já jsem to táhl, když ostatní padali na hubu nebo se báli. Ale na zásluhy se zapomíná, protože zásluhy vyžadují vděk, a to je nepohodlný.“

„Chceš dole bronzovou bustu? A na ní bude napsáno: *Mata-dor kuponové privatizace?*“

„Bez kupónovky bys tady teď nebyl!“

„Přece nemůžu za to, že se ti nedaří. Ostatní ale vidí, že se díky mně daří KPR jako celku. Nevím, proč to bereš tak osobně.“

„Prokop na tobě rejžuje a Kocián je mimo, jen objíždí léčitele.“

„Tak se přestaň litovat a začni zase makat.“

Rabák vstal. Do jeho stínu by se Adrian vešel dvakrát. „Možná se mi nedaří, ale o rozum jsem nepřišel.“

Adrian instinktivně poodstoupil o krok dozadu.

„Prokop vždycky čekal na každou mou chybu a Kocián je slaboch.“

„Jaké chyby? V jakém paralelním vesmíru to žiješ? Krizi průmyslu a stavebnictví jsme si přece nevymysleli.“

Rabák si došel ke stolu pro další cigaretu. „Ale hodí se, co? Zvlášť když mi končí splatnost bondů.“

„Proč si to teda nevyřídíš s nimi? Mě vaše spory fakt nezajímají.“

„Potřebujou někoho, aby mě dokázali přehlasovat. Seš mlíčňák v loutkovém divadle, co neví, že je v převleku čuráka, a hraje si na prince.“

Do kanceláře vběhl Rabákův bodyguard Čestmír. Vytřeštěné oči rámoval ještě dementnější výraz než obvykle. Sklonil se k pánovi a funivě překotným šepotem mu cosi sděloval. Adrian rozeznal slova „mrtvý“ a „krev“. Rabák vypadal, že rázem vystřízlivěl, přes obličej mu stekla chladně zuřivá maska.

„Chyť toho hajzla!“

Čestmír na povel vyskočil jako pes. Adrian se ani nestačil hnout a Čestmír ho na zemi bolestivě zpracovával. Rabák k nim zlověstně přistoupil. Sáhl Čestmírovi za sako do náprsního pouzdra pro pistoli Glock, model poslední, čtvrté generace. Pak Čestmírovi nadzvedl nohavici a z lýtkového pouzdra vytáhl kousek trubky.

„Tohle je trochu moc...,“ Adrian si nebyl jistý, jestli větu vyslovil nahlas, nebo mu jen rezonuje v mozku.

Rabák šrouboval tlumič na ústí zbraně. „Vždycky jsi mě sral. Chlapeček v brejličkách, co ohrnoval nos. Díval ses na nás s despektem, ale prachy ti nesmrděly. Neumazat se, ale něco z toho mít. A nakonec se z tebe vyklubuje takovej zmrd.“

„Vůbec nechápu, o co tady jde,“ zaprotestoval Adrian. Konečně mohl mluvit, protože Čestmír z něho slezl, aby se nepřimotal k ráně.

„Už jednou jsem tě důrazně varoval. Pamatuješ si, co jsem ti slíbil? A víš, že já sliby plním.“ Adriana náhle obestřel klid. Cítil se vyčerpaný, předčasně zestárlý a spoluzodpovědný za řadu frustrujících rozhodnutí. Nepatrný pohyb chvějícího se prstu ho mohl zbavit výčitek i vzpomínek na Emu. Představil si hodnotu svého majetku a vedle toho své tělo; chemikálie, jež obsahuje, mají cenu zhruba jednoho oběda. Rabák natáhl zbraň. Hlaveň se pomalu snášela dolů. Adrian zíral přímo do jejího ústí.